Allt för ett aktivt uteliv

Gröngölingar, scouter, sportfånar och alldeles helt vanliga människor. Alla vallfärdade de till Vildmarks- och Äventyrsmässan i Stockholm som lockade besökare i alla åldrar, längder och bredder under några dagar i april.

© Anders Edström Frejman

Den intresserade kunde förstås botanisera bland ryggsäckar, kajaker och en uppsjö av oömma kläder. Mässan var också ett eldorado för oss alla hopplösa prylfanatiker. Glödlampor verkar vara lika ute som stenkakor. Ljusstarka vita lysdioder skall lysa upp vår tillvaro, både i pannlampor och ficklampor, gärna i aluminium.

För oss som uppskattar varm mat ute i skogen men inte vill laga mat över öppen eld, visades lösningen på mässan; Portionsförpackad mat som värmer upp sig själv. Varför laga mat när maten kan laga sig själv? Ett lätt tryck på förpackningen sätter igång en kemisk reaktion som värmer upp innanmätet. För cirka 60 kronor kan du äta en portion nylagad varm mat mitt ute i ingenstans.

Mässan gav också en möjlighet att prova på friklättring och en kanske lite mer udda variant; drickabacksstapling med säkerhetssele. Marie, en 11 årig scout från Grödinge utanför Stockholm, staplade backar till synes helt oberörd tills de tog slut cirka 10 meter över mässgolvet.

Lyckligtvis tilläts inte artikelförfattaren ratta de fyhjulsdrivna terrängbilarna på hinderbanan, men det blev i alla fall en åktur med banläggaren själv, Anders Hansson, i en klassisk Land Rover Defender 110. En bil som är ett närmast obligatoriskt inslag i naturfilmer från Afrika.
- 28-30 graders lutning är inget problem, men när det börjar luta 37-38, ja då börjar de bli lite obehagligt, sade Anders helt kolugnt medan han körde runt på banan med tre hjul i marken.

Anders tillhör en exklusiv skara fantaster som gått Land Rovers egen akademi i England, Land Rover Experience. Nu som pensionär bygger han övningsbanor bland annat till terrängkörningskurser.

När vi segar oss upp i 42 graders lutning berättar Anders att några av alla tumregler är att styra tillbaka när något av framhjulen går i luften och att - som britterna – säger ”köra så långsamt som möjligt och bara så snabbt som det absolut behövs”.

I svenska jägareförbundets monter träffar vi dalkullan Helena Österberg, en av representanterna för det kvinnliga nätverket. Jaga lärde hon sig av morfar och när ingen annan i släkten ville ta över tog hon jägarexamen. Men är det inte lite väl maskulint att jaga älg?

- Jo kanske, men det är roligt och man får en förståelse för naturen. Det blir fler och fler tjejer som jagar, menar hon. Någon måste ju dessutom reglera till exempel mängden älg, rådjur och kråkor. Det senare lär förresten vara fullt ätbart, men köttet är lite mörkare än kyckling.

Helena berättar att andra tjejer ofta blir överraskade över att höra att hon jagar. Men hon har goda erfarenheter av att vara tjej i ett jaktlag med mestadels killar.
- De är artiga, men det gäller att ta för sig, menar hon. Ibland får hon stå på sig att hon faktiskt kan preparera den nyfällda älgen själv.

Nästa fråga har hon hört tusen gånger: Är det inte tungt att jaga?
- Det är klart att det är tungt att flytta ett rådjur, men det är tungt att bära hem matkassar också, säger Helena och skrattar.